

subjekt – objekt

(jak se *zachovat*)

úsilí o vyloučení specifičnosti subjektu

odpor k hypostazi objektu

staré definice o *adekvaci*

rozbor myšlení, pojmů: **význam** *intence*? jde o **souvislost**!

pozadí: *struktury*?

to předpokládá *racionalitu* strukturální pro *realitu*; proč?

povaha *výkladu*: celá věda stojí na předchozím předpokladu

je-li *kořen pravdy* v **realitě**, je v důsledku toho pravda relativizována pro člověka: buď je pravda něco srozumitelného, a tím jen částečně může postihnout vždy do jisté míry iracionální (≡ reální, existující) skutečnost; anebo se kryje se skutečností, a tím bere na sebe i její iracionalitu, a tedy nutně i její nejistotu pro člověka

tím spíše však je relativizace implikována v pojetí, které kořen pravdy hledá v **subjektu**: zachována zůstává sice srozumitelnost, ale ztrácí se tím více jistota, neboť není vůbec žádné opory mimo subjekt – člověk jde mírou všech věcí

Přece však má smysl (a trvalý), že věci mají svou míru. Není-li tou mírou člověk, je potřeba pevnější opory. Jaké? Takové, kterou i člověk, a především (či lépe: povýtce) člověk bude měřen.

(Platónské) *ideje*?